

LAZARIÁNSKÝ REUNION

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICE ★ ★ ★ 2/2015

600 let od upálení Mistra Jana Husa

6. července se na Staroměstském náměstí v Praze konala slavnostní ekumenická bohoslužba k výročí upálení Mistra Jana Husa. Poselství papeže Františka přednesl papežský legát - náš hlavní kaplan, Jeho Eminence PhDr. Miloslav kardinál Vlk, EGCLJ. *foto VN*

Deklarace z Al Maryamiyah

Den 8. červen 2015 vstoupí do církevních dějin. Po prve po několika staletích se setkali v Damašku v kostele Panny Marie (Al Maryamiyah) všichni křesťanští patriarchové, kteří nosí titul patriarcha z Antiochie.

Antiochie je historické území, zahrnující dnešní Syrii a část Libanonu i Turecka. Podle Skutků apoštolských (11:16) právě v Antiochii byli lidé shromážděni ve jménu Ježíše Krista poprvé označeni jako křesťané a byla zde založena jedna z prvních křesťanských komunit. V městě Antiochii sídlil také sv. Pavel, apoštol národů, který odtud

podnikal své apoštolské cesty. Proto také všichni patriarchové Antiochie odvozují svůj úřad od sv. Pavla. Antiochie patří do tzv. pentarchie, t. j. mezi pět patriarchátů starověké církve. Není bez zajímavosti, že i my jsme měli latinského patriarchu z Antiochie. Tento titul udělil papež Bonifác XI. kancléři Království českého a pozdějšímu olomouckému biskupovi Václavu Králíku z Buřenic.

Na pozvání Jeho Blaženosti Jana X., patriarchy Antiochie a celého Orientu řecké pravoslavné církve, se shromáždili v kostele Panny Marie v Damašku Jejich Blaženosti a Svatosti Mar Běšara Boutros Al Raï, maronitský patriarcha Antiochie a celého Ori-

entu, Mar Ignác Efraim II., patriarcha Antiochie a celého Orientu, nejvyšší šéf Syrsko-pravoslavné církve na světě, Řehoř III. Laham, patriarcha Antiochie a celého Orientu, Alexandrie a Jeruzaléma řecko-katolické melchitské církve, protektor našeho Řádu, a Mar Ignác Jusuf II. Junan, patriarcha Antiochie a celého Orientu syrské katolické církve. Setkání se také zúčastnil apoštolský nuncius v Sýrii arcibiskup Mario Zenari a křesťanská hierarchie v Damašku. Z tohoto setkání vzešel pastýřský list, obracející se na všechny křesťany Blízkého Východu, nazvaný podle místa vzniku Deklarace z Al Maryamiyah. Patriarchové především vyzývají k jednotě křes-

ťanů, doufajíc, že vyjde právě z Antiochie. Vyzývají k lásce k vlasti, k práci pro její modernizaci a nastolení míru. Nabádají také k dobrým vztahům k islámským bratrům, kteří jsou partneři křesťanů, s nimiž sdílejí stejný osud, stejnou bolest, násilí a terorismus, vytvářený ideologií takfirismu. Patriarchové společně s islámskými církevními autoritami chtějí proti islámskému extremismu bojovat lepší náboženskou výchovou, umlčet jejich hlasy

prosazením svobody náboženství. Vyzývají věřící, aby byli silní a neztráceli naději, založenou na milosti Boží a etice Evangelia., aby důvěřovali Bohu, který zvítězil nad zlem a nad smrtí. Všichni věřící by se měli semknout okolo své církve, navzájem se podporovat a společně sdílet utrpení a neštěstí, radost i slzy. Patriarchové tvrdě obviňují některé světové síly, aniž by ovšem jmenovali. Říkají doslova: „Poté, co

mírumilovný a nevinný lid Sýrie upadl pod járho terorismu, které světové síly používají pro rozbítí Sýrie, pro vymazání její civilizace, pro dominování jejím jednotlivcům a vyhnání z jejich země, potvrzujeme naši oddanost jednotě naší země, občanským právům, právu žít v bezpečí, ve svobodě a důstojnosti.“ Také lid Iráku je podrobován ve snaze vykořenit jeho tisíciletou kulturu ve snaze ustavit projekty, které jsou cizí irácké civilizaci. Otcové jsou i na straně lidu Palestiny a zůstanou po jeho boku, i kdyby jej celý svět opustil. Nakonec patriarchové vyzývají mezinárodní společenství, aby přijalo svou odpovědnost a zastavilo války v jejich zemích, jež je posvěcená krví mučedníků.

AB

Kompletní text bude zveřejněn na facebookových stránkách Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara

¹⁾ *Mar, znamenající ve východní aramejštině (syrštině) „svatý otec“, je historickým titulem některých východních prelátů.*

²⁾ *Takfirismus je extrémní ideologie islámského terorismu, která považuje všechny, kdož tuto ideologii nevyznávají, tedy i muslimany, za nevěřící, kteří musí být vyhubeni.*

Doc. MUDr. Zdeněk M. Trefný

*** 1. 7. 1926 + 8. 8. 2015**

Již po uzávěrci tohoto čísla nás zastihla zpráva, že dne 8. srpna odešel na Věčnost dlouholetý člen našeho Řádu docent MUDr. Zdeněk M. Trefný, CSc., GCLJ. Rozloučili jsme se s ním při requiem v pátek 14. srpna v kostele sv. Fabiána a Šebestiána v Praze – Liboci a následně na hřbitově v Praze – Vokovicích.
(redakce)

Tryzna a kar Karlovarské komendy za děkana P. Františka Kišše.

Již je to jeden rok co jsme doprovodili našeho dlouholetého přítele a průvodce naším duchovním životem v Karlovarské komendě, našeho přítele děkana P. Františka Kišše na jeho cestu k Otci nejvyššímu.

V pondělí po Velikonocích se setkali spolubratři Karlovarské komendy k jednoleté vzpomínce úmrtí děkana P. Františka Kišše na karlovarském hřbitově, aby se mohli poklonit jeho památce.

P. F. Kišš byl dlouhá léta velmi dobrým přítelem karlovarských spolubratrů. Přestože byl dlouho

nemocen, vždy se obětavě zúčastňoval našich veškerých akcí. Některé spolubratry oddal, postulanty pokřtil nebo potvrdil křest svatý.

Naše jurisdikce měla tu čest jej poznat při investituře J. Em. kardinála Miroslava Vlka v roce 2013 na Strahově.

P. Kišš, než byl povolán, aby sloužil Bohu, byl původním povoláním akademický malíř – grafik. Někteří z nás mají dokonce jeho díla viset doma na zdi.

Velitel komendy Ivan Medek, KCLJ, mu ještě jednou poděkoval jménem bratrstva a P. Marek Hryz s jedním seminaristou pronesli motlitby k jeho věčné slávě. Malou tryznu jsme společně ukončili slavnostním karem u cfr. P. Dolejše, MLJ, v jejich rodinné restauraci. Budiž našemu příteli věčná sláva a země lehká.

EJF

Husův rok 2015

Jan Hus, katolický kněz, náboženský myslitel, vysokoškolský pedagog, reformátor a kazatel, se narodil roku 1370. Od roku 1398 vyučoval na pražské univerzitě a v letech 1409–1410 byl jejím rektorem.

Do dějin vešel nejenom jako reformátor církve, který téměř o jedno století předběhl své následníky - reformátory Luthera, Kalvína a Zwingliho, ale především jako mučedník. Právě letos si připomínáme 600 let od jeho mučednické smrti.

Snad se shodneme na tom, že ustanovení křesťanství statním náboženstvím bylo na úkor jeho kvality. Poté, co císař Konstantin v roce 313 vydal Edikt milánský, jímž ukončil pronásledování křesťanů a zaručil náboženskou svobodu všem obyvatelům říše, definitivně spojil oltář s trůnem. Církev se tak stala spíše politickou institucí, než Tělem Kristovým.

Náboženství využívala k prosazování svých cílů, které mnohdy moc nábožné nebyly.

Jaká situace panovala v církvi v Husově době? Církev tehdy byla totálně zdemimovaná – jak u nás, tak v Evropě vůbec. Z historických pramenů se dozvíme, že České země postihla za vlády Václava IV., syna jednoho z největších českých panovníků historie - krále a císaře Karla IV., hospodářská deprese. V zemi řádili lapkové, po dlouhé době udeřily morové epidemie, zuřily soukromé války. Církev, která měla dohlížet na dodržování Božích přikázání, se soustředila na získávání mocenských pozic a hromadění majetku. Duchovní již dlouho vykonávali funkce ve správě království a namísto peněz dostávali církevní úřad jako zaopatření. Nejen v Čechách, ale i jinde v Evropě sílila kritika církve za odklon od původních zásad.

Kostnický koncil (5. listopadu 1414 – 22. dubna 1418) svolal papež Jan XXIII. na nátlak římského krále Zikmunda, zahájili jej však kardinálové-legáti Řehoře XII. Jednalo se o 16. ekumenický koncil, který si kladl za cíl ukončit papežské schizma, které trvalo již od roku 1378, tedy 36 let, dále vyřešit věročné problémy s učením o svátostech a církvi a reformovat některé pořádky v církvi.

V roce 1409 sedadili kardinálové na koncilu v Pise dva dosavadní papeže, římského Řehoře XII. a avignonského Benedikta XIII., neboť se domnívali, že nastala situace, kdy má koncil právo zasáhnout a uplatnit svou autoritu nad papežem.

Za novou hlavu církve zvolili Petra Philarga, který přijal jméno Alexandr V. Tím se však pouze schisma prohloubilo. Dosavadní papeži se totiž svého pontifikátu nevzdali, což vedlo ke vzniku trojpapežství. Když Alexandr V. brzy nato zemřel, nastoupil na jeho místo pod jménem Jan XXIII. Balthasar Cossa, nechvalně proslulý jako pirát. Tento stav velmi znepokojoval tehdejšího vládce římské říše Zikmunda, který tak po předchozích poradách s předními bohoslovci a členy kardinálského sboru ohlásil 30. října 1413 v listu všemu křesťanstvu svolání velkého unijního koncilu do Kostnice. Tam byl také slav-

nostní bohoslužbou dne 16. listopadu 1414 zahájen.

Se Zikmundovou podporou kostnický koncil rozhodl, aby všichni tři papežové abdikovali a byl zvolen papež nový. Jan XXIII. poté z Kostnice uprchl, ale byl dostižen Zikmundovými vojáky a skončil ve stejném vězení jako před ním Jan Hus. Byl sesazen z papežského stolce, zatímco Řehoř XII. abdikoval. Teprve roku 1417 byl sesazen také poslední z této trojice, avignonský papež Benedikt XIII., který se však nadále za papeže prohlašoval, což však již pozbývalo významu, neboť jej coby papeže již téměř nikdo neuznával. Na koncilu byl zvolen papežem Otto Colonna, který přijal jméno Martin V.

Univerzita Karlova vydala k výročí mučednické smrti svého rektora pamětní medaili. Atypický Husův portrét pochází z roku 1919 a jeho autorem je profesor Otakar Španiel.

Musíme si rovněž uvědomit, že Hus nebyl ojedinělým kritikem tehdejší církve. Vzpomeňme alespoň některé:

Konrád Waldhauser (asi 1326 – 8. prosinec 1369) byl kazatel, spisovatel a církevní reformátor. Narodil se někde v Rakousích, zemřel v Praze.

Jméno dostal podle Waldhausenu (Horní Rakousy), kde vstoupil do kláštera.

Roku 1350, popř. 1355 byl vysvěcen na kněze, téhož roku vykonal i pouť do Říma. Poté se stal potulným kazatelem, káže především na venkově v Rakousku, ale i ve velkých městech (Vídeň). Vystupoval především proti simonii (svatokupectví) při udělování úřadů a rozmařilému životu kněží. Byl předchůdcem Jana Husa.

Dále pak Petr Chelčický (asi 1390 – asi 1460), Matěj z Janova (asi 1350 – 1394),

Tomáš ze Štítného (asi 1335 – 1409), ale také Jan Milíč z Kroměříže († 1374)

a především Jeroným Pražský (1378–1416). Byl to český filozof, náboženský myslitel, upálený na stejném místě jako Hus necelý rok po Husově popravě, tedy v roce 1416.

Po Husovi následovali Jan Blahoslav (1523 – 1571), Girolamo Savonarola (1452 – 1498, Piero di Tommaso Soderini (1450 – 1522), Martin Luther (1483–1546), Erasmus Desiderius Rotterdamský, (1469–1536) a mnoho dalších, zapomenutých reformátorů.

Čím se však M. J. Hus od těchto reformátorů odlišoval?

Ačkoliv se církev hlásila ke Kristu a dokonce hlásala jeho učení, papežové byli spíše nástupci římských

císařů, než apoštola Petra. To samozřejmě natolik ovlivnilo církev, že především klérus napodoboval spíše životní styl starořímské aristokracie, než duchovní život prvotních křesťanů.

Proti tomu se během historie bouřilo mnoho soudných lidí, povstávalo

mnoho reformátorů, ale jakmile jim církevní vrchnost pohrozila, rychle se stáhli, aby si zachránili život. Hus se však nezdálal za svým přesvědčením stát až do krajnosti – raději podstoupil mučednickou smrt, než aby odstoupil od poznání pravdy.

Podle tehdejšího „práva“ byl odsouzen jako heretik, ale v čem spočívala jeho hereze? Hus, kromě jiného, hlásal, že kněz v těžkém hříchu neplatně uděluje svátosti a že představený v takovém stavu protiprávně zastává svůj úřad. Dodnes nejsou křesťanské církve v tomto zajedno. Někteří mu dodnes mají za zlé, že svým radikálním vymezením se vůči papeži a církevní hierarchii dal podnět k oživení chiliasmu, které hlavně v počátcích husitského hnutí bylo živnou půdou pro vznik opravdových herezí.

Pokud se Hus v něčem opravdu mýlil, byl jeho omyl naprosto zanedbatelný ve srovnání s omylem tehdejší církve.

Přestože nelze měřit minulost metrem současnosti, tehdejší církev selhala. Měla být nositelkou spásy, ale stala se postrachem svých vlastních oveček. Pod rouškou hájení pravdy pronásledovala pravdomluvné.

Jeden z dokumentů Druhého vatikánského koncilu, Deklarace o náboženské svobodě Dignitatis humanae, hned ve svém úvodu říká: „Pravda nevznáší svůj nárok jinak než silou pravdy samé, která proniká do lidské mysli jemně a spolu mocně.“

Odvolává se na něj také Jan Pavel II. ve známém Apoštolském listu Tertio Millennio Adveniente z 10. listopadu 1994. Byl to právě Jan Pavel II., který sám přehodnotil svůj názor na Husa i na středověkou církev a svým postojem dal podnět ke vzájemnému smíření a odpuštění křivd minulosti. (Viz Encyklika Jana Pavla II. Ut Unum Sint ze dne 25. května 1995.)

A opět to byl Jan Pavel II., který při své návštěvě v Praze v dubnu 1990, položil zásadní otázku, zda je možné, aby Husova postava dnes křesťany různých vyznání spíše spojovala, než rozdělovala.

To vedlo k ustavení tzv. Husovské komise, složené z členů různých církví, jejíž úsilí vyvrcholilo ve dnech 15. - 18. prosince 1999, kdy na půdě Papežské lateránské univerzity v Římě proběhlo významné mezinárodní vědecké sympozium, uspořádané Centrálním výborem Velkého jubilea roku 2000 a Českou biskupskou konferencí, ve spolupráci s Akademií věd České republiky a Univerzitou Karlovou. Zúčastnili se ho přední badatelé a představitelé církví několika evropských zemí, zástupci Svatého stolce a v závěru i prezident republiky Václav Havel. Toto sympozium přeneslo na mezinárod-

ní rovinu a - což je ještě významnější - do centra Římskokatolické církve dosavadní několikaletou práci teologů a historiků této ekumenické komise, ustavené na počátku devadesátých let pražským arcibiskupem, jejímž cílem bylo nově porozumět jedné z klíčových postav českých duchovních dějin, Mistru Janu Husovi.

To, že odkaz Mistra Jana Husa je nadčasový, je nezpochybnitelné.

Církev se sice nepřijemného kritika zbavila, ale jeho

smrt na hranici měla obrovský účinek. Stal se totiž mučedníkem, jehož myšlenky vyvolaly mohutné politické a sociální hnutí. To pak významně zasáhlo nejen české země, ale i celou Evropu. Jeho odkaz má v sobě silný náboj a potenciál. Není to jenom učení a postoj k pravdě, důraz na svědomí a osobní zodpovědnost, ale je to především jeho osobní příklad statečnosti stvrzený smrtí.

Závěrem zmíním ještě jednu z Husových domnělých „herezí“.

Hus odlišuje „věřit v Boha“ a „věřit Bohu“ - věřit v existenci Boha ještě neznamená, že člověk je křesťanem. Být pravým křesťanem znamená věřit Bohu, tzn. Božímu slovu a jednat podle něho. Věřit Bohu znamená také důvěřovat mu a milovat jej.

Kéž bychom se všichni stali takovými „heretiky“.

(promluva Rev. Jaroslava Kratky při Husových slavnostech v Liptále na Valašsku)

Hospic a paliativní medicína - malé ohlédnutí.

Slovo hospic pochází z latinského hospitium, což lze přeložit jako hostinec, útulek, ubytování. S tím souvisí slovo hospitalis, česky pohostinný.

Starověká a středověká hospitia vznikala často podél významných cest. Poutníci v nich nalézali odpočinek, těhotné ženy na cestách zde mohly v klidu porodit, nemocní se tu buď uzdravili, nebo mohli v klidu zemřít. Ve středověku byla hospitia častou součástí klášterů. Šlo tedy o zařízení, která předcházela jak dnešním nemocnicím, tak hotelům a ubytovnám.

Za zmínku stojí, že se o něčem takovém dočteme i v Bibli, a to v Evangelii podle Lukáše. Ve druhé kapitole se píše, že Matka Boží Panna Maria se svatým Josefem v Betlémě nenašli ubytování. Místní hospitia nefungovala nebo bylo plno. A tak se Ježíš narodil ve stáji mezi zvířátky (Lk 2, 7). V desáté kapitole téhož Evangelia najdeme podobnoství o milosrdném Samaritánovi. Ten ošetřil zraněného poutníka, odvezl ho do nejbližšího ubytovacího zařízení a zde mu předplatil další péči (Lk 10, 30-35).

Moderní hospice se objevují ve 20. století. Jejich posláním je poskytování paliativní péče nevyléčitelně nemocným. Za první takové zařízení lze pokládat St. Christopher's Hospice, který byl uveden do provozu v roce 1967 v Londýně.

Během mých studií na lékařské fakultě v letech 1975 - 81 jsem se ani jednou se slovem hospic nesetkal. V té době u nás nic takového neexistovalo. Slovo hospic tehdy nepatřilo do lékařské terminologie a neuváděly ho ani lékařské slovníky.

Paliativní péče samozřejmě existovala, ale ne jako samostatný obor. Poskytovala se v rámci té či oné specializace. Lékařská etika se na fakultě přednášela spíše okrajově.

Socialismus neměl rád to, co pokládal za beznadějně. Vždyť socialistické zdravotnictví bylo údajně to nejlepší na světě. Takže nevyléčitelná nemoc, duševní či tělesný handicap, či dokonce smrt - to všechno se odsouvalo kamsi stranou a neslušelo se o tom mluvit nahlas.

V případech vážné, zvláště onkologické diagnózy nebylo zvykem pravdivě informovat pacienta. Diagnóza se sdělovala rodině, pacient sám býval všelijak

utěšován a pravda se obcházela. V rámci lékařské etiky se to prezentovalo jako milosrdná lež (doslova „zbožná lež“ - pia fraus). S poznámkou, že v bezohledném kapitalismu se diagnóza sděluje otevřeně, protože tam jde o majetek. Pacient prý musí napsat závěť a urovnat své majetkové poměry. V praxi šlo často o průhledné výmluvy a trapné vytáčky. Paliativní výkon býval vydáván za radikální (například při neoperabilním nádoru žlučových cest dostal pacient po operaci žlučový kámen ze zásob na oddělení). Placebo či analgetikum se prezentovalo jako kausální léčba. Někdy to vypadalo, že lékař hraje divadlo a pacient předstírá, že mu věří. A našli se pacienti, kteří se ozvali poznámkou typu: „Nedělejte ze mě blbce“.

Změnu přinesl až rok 1989 a následná léta. Paliativní medicína se stala samostatným oborem. Z iniciativy Řádu sv. Lazara se v roce 1998 otvírá téměř současně Hospic Štrasburk v Praze a Hospic sv. Lazara v Plzni. Pražský hospic nese jméno někdejšího hostince, který se kdysi nalézal v této budově. Název má svou symboliku. Volně ho můžeme přeložit jako „hrad na cestě“.

VN

Založení nové dědičné komendy „Rurich“

3. června 2015 v předvečer svátku Božího těla se v Porýní na pozvání domu Dürckheim na jejich zámku Rurich sešli zástupci mnoha Evropských šlechtických rodů, aby při slavnostním aktu založení dědičné komendy mohli někteří z nich být povoláni do našeho ctihodného Řádu sv. Lazara Jeruzalémského.

Slavnostního založení komendy Rurich se zúčastnili náš velmistr řádu don Carlos, Patriarcha Řehoř III. a velkopřevor Ron Hendriks osobně, taktéž vysocí zástupci církví a různých starých řádů, jejichž dlouhá jména by nám zabrala velmi mnoho místa. Dědičné komendy (komturie) nespádají do zemských jurisdikcí, ale podléhají přímo velení velmistra Řádu. Hierarchický terminus: „větší, menší, významný“, a pod. neexistuje, jsou to většinou rodinná uskupení, která dodržují staré rodinné tradice - příslušnost k určitému řádu. Proto není potřeba toužit o členství v jiné skupině, spíše se zaměřit na vlastní práci, jelikož jsme každý z nás - ŘÁD a jaký jsem, takový bude i můj řád.

V knize knih se píše: „...jsou pracovníky na vinici Páně“, mé zamyšlení jednoduše zakončím dalším

volným citátem z Bible: „nikoliv dle jejich zlata, ale podle jejich činů je poznáme“.

Čtyřdenní oslavy byly doprovázeny procesím, vigilií a slavnostní investiturou v městském kostele a v sobotu na zámku neoficiální rozlučkou při sklenici vína.

Vigilií, investituru i jiné akce doprovázely kapely místních organizací, pěvecké chóry a maďarská zpěvačka J. Kunsaghi.

Důstojníci padákových myslivců z místní posádky převzali veškerou organizaci, střelci z domobrany pomáhali celebrovat slavnostní mši a zámecký livrejovaný personál se staral o blaho našich žaludků. Při rozloučení jsme si přislíbili brzkou viděnou.

Po večeri hrabě Stephan Schlick přednesl velmi zajímavé filozofické zamyšlení na téma láska, jak nám Bůh přikazuje, a věřím, že jeho slova ještě dlouho některým posluchačům utkvějí v paměti. Na společné fotografii pořízené říšským hrabětem Hieronymem, bratrem Benedikta von Dürckheim, nového komtura dědičné komendy, ze slavnostní investitury 05.06.2015 jsou členové nové dědičné komendy Rurich.

(od leva do prava):

Freiherr Dr. Philipp Heereman von Zuydtwyck
Erbprinz Dr. Salm-Salm Wild- und Rheingraf
Graf Stephan Schlick von Kageneck
Reichsgraf Guisbert Eckbrecht von Dürckheim-Montmartin (zámecký pán z Rurichu, komturův a Hieronymův otec)
Gregorius III. Laham - patriarcha z Antiochie a celého Orientu etc. etc.
Archimandrit Mtanios Haddat, Patriarchalvikar z Jerusalema a vyslanec Melchitské církve u Svatého stolce
Don Carlos Gereda de Borbón Marquis de Almazán
Reichsgraf Hieronymus Eckbrecht von Dürckheim-Montmartin
Opat Manfred H. Lipowski, řád sv. Augustina
Dr. Juan E. Ruis de Burgos (Velmistrův adjutant)

Moravskoslezský bailivik

V prosinci roku 2014 jsme s rozpačitými pocity obdrželi zprávu od dlouholetého bailiva Moravskoslezského bailiviku PhDr. Jiří Pořízky GCLJ, že k 1. lednu 2015 rezignuje na svoji funkci. Zároveň ohlásil i vystoupení z Řádu. V důsledku toho se členové Moravskoslezského bailiviku ve značném počtu shromáždili dne 19. dubna 2015 na zámku Belcredi v Lišni.

V reprezentačních prostorách je uvítal velkopřevor řádu PhDr. Ludvík Belcredi, KLJ-J, který je stručně seznámil s historií rodového sídla a prostor, kde se nacházejí.

V zámecké kapli Panny Marie byla následně sloužena mše, kterou celebroid Mons. Martin Holík, šéfredaktor radia Proglas, za asistence kaplanů komendy P. Mgr. Lezska Adama Rackowiaka, ChLJ, a stálého jáhna Mgr. Karla Valtra, ChLJ. Účasten byl také líšeňský pan farář P. Mgr. František Vavruša, SDB.

Po skončení mše svaté za účasti členů Moravskoslezského bailiviku a zástupců některých českých komend předali nejvyšší představitelé Českého velkobailiviku velkopřevor PhDr. Ludvík Belcredi, KLJ-J, a velkobailiv Ing. David Mířejovský, KCLJ, dekret reverendu Jaroslavu Kratkovi,

PSchLJ, kterým ho až do jmenování velmistrem řádu pověřují řízením Moravskoslezského bailiviku.

Poté se členové Řádu a jejich rodinní příslušníci odebrali do dalších prostor zámku k občerstvení, při němž setrvali v několikahodinovém rozhovoru o budoucnosti Moravskoslezského bailiviku a jeho činnostech. Členové Řádu se rozcházeli v podvečer s velmi příjemnými pocity z proběhlé akce a s vírou v další úspěšnou budoucnost Moravskoslezského bailiviku, působícího v rámci Českého velkobailiviku.

LB

Posvěcení sochy sv. Prokopa v Doudlebech nad Orlicí

*Erbprinzessin zu Salm-Salm Wild- und Rheingräfin Richard von Wittgenstein-Talbot
Dědičný komtur komendy Rurich Benedikt Reichsgraf Eckbrecht von Dürckheim-Montmartin*

Pozn. šlechtické tituly jsem nepřekládal, jelikož jsou částí jejich rodinných jmen.

Pozorným čtenářům neujdou nám z dějin České koruny „povědomá jména“ Schlick a Salm, hovořil jsem s nimi o minulosti jejich rodů, ale obě rodiny pocházejí z jiných genealogických větví.

V zámecké kapliče Dürckheimů je vystaveno a na rubu pamětní medaile je zobrazeno Pražské Jezulátko, ale nikdo v rodině si již nepamatuje jak se k nim po bitvě na Bílé hoře dostalo. Po válce Jezulátko jeden spojenecký voják odcizil (staročesky - šlohl), ale po delší době sošku zase vrátil zpět. Zřejmě síla modliteb byla silnější a zapůsobila na jeho jeho svědomí.

Úžasné počasí a příjemné rozhovory v krásném zámeckém ambiente v nás zanechaly krásné dojmy na dlouhou dobu.

EJF

Dne 4. 7. 2015 proběhla na zámku v Doudlebech nad Orlicí slavnostní mše svatá pod širým nebem u příležitosti svátku sv. Prokopa.

Připomeňme si data k osobě sv. Prokopa, tak jak jsou uváděna ve veřejných listinách ze Sázavy. Zemřel dne 25. 3. 1053 a svatořečen byl 4. 7. 1204. Svatý Prokop žil na Sázavě nejprve jako poustevník. Později zde v návaznosti na cyrilometodějskou tradici založil mnišskou komunitu a klášter se staroslověnskou liturgií. Žil z víry v Boží Slovo, neúnavně hlásal Evangelium a s láskou sloužil chudým a potřebným. Ve jménu Pána Ježíše uzdravoval nemocné a vyháněl demony. Pro svůj svatý život byl kanonizován. Bůh na jeho přímluvu uzdravuje a osvobozuje od démonických svázaností i dnes.

Při slavnostní mši svaté byla posvěcena zrestaurovaná socha tohoto světce, která byla do areálu zámku, jež spravují potomci rodu Bubna-Litic, přemístěna od hlavní silnice č. 11, probíhající městysem Doudleby nad Orlicí. Mši celebroid kaplan Komendy sv. Zdislavy P. Jan Kunert, ChLJ,

a duchovní správce farnosti Vamberk ThDr. Pawel Nowatkovski. Slavnostní mše probíhala v příjemném stínu pod zámeckými lipami za přítomnosti místních a hornojelenských farníků, správce zámku pana Petra Dujky a pěti dalších členů komendy sv. Zdislavy v čele s chev. PaedDr. Augustinem Karlem Andrlem Saylor, KLJ-J. Po mši následovalo příjemné posezení v kavárně zámku a posléze prohlídka nových zámeckých expozic. Na závěr příjemného dne se zastávkou u sochy světce je třeba připomenout modlitbu ke svatému Prokopovi: Svatý Prokope, ochránce české země, otče náš, vzpomeň si na nás nyní i v každý čas. Kriste eleison. Tys přítel Boha věčného, ctitel a milovník jeho, vypros nám pokoj, zažehn válku, boj, svatý Prokope, Kriste eleison.

Nedej nám, Prokope svatý, v hříších našich tvrdě spáti, v poslední hodinu proti ďáblu zlému, škůdci našemu, přispěj každému. Vzdejme chválu Bohu Otci, Synu jeho rovné moci i Duchu svatému, Bohu jedinému, Kriste eleison. Amen.

MV

100 let od narození bratra Rogera z Taizé

Mladí lidé z celého světa byli vyzváni ekumenickou komunitou v Taizé, aby se kolem 12. května připojili k modlitbě a projevům solidarity na místech kde žijí, aby si připomněli 100 let od narození bratra Rogera, uctili jeho památku a uskutečnili jeho výzvu následovat Krista.

Zástupci Komendy sv. Zdislavy uskutečnili v sobotu 16. května před ekumenickou kaplí svatě Máří Magdaleny na Zebíně u Jičína setkání k této příležitosti. Na společné bohoslužbě se spolu s věřícími setkali symbolicky a zcela civilně zástupci starých a nových církevních tradic. Účastníci setkání připomněli nedocenění této velké teologické osobnosti smíření a přispěli též osobním svědectvím ze setkání s ním. Apeluji k vedení našeho řádu prostřednictvím tohoto článku a velitele Komendy sv. Zdislavy o udělení ocenění in memoriam za celoživotní dílo tomuto muži, který svou žitou teologií lásky a pochybností dokázal oslovit a stále oslovuje skrze komunitu bratří mladé po celém světě.

Připomeňme si život tohoto muže víry.

Roger (vl. jm. Roger Louis Schütz - Marschauche), nejmladší z 9 dětí, se narodil 12. května 1915 ve vesnici Provence ve frankofonní zóně Švýcarska. Tady poznal opravdovou hmotnou bídu obyvatele, zhoubné vlivy nezaměstnanosti a alkoholismu. Matka Amélie Henriette Schütz - Marsauche pocházela ze staré burgundské protestantské rodiny. Ráda hrála na klavír a Roger si nepochybně pod jejím vlivem oblíbil skladby F. Chopina a J. S. Bacha. Otec Karl Ulrich Schütz, reformovaný kněz, se narodil ve švýcarském městě Bachs (kanton Zürich). Velký vliv na něj měla jeho babička ze severní Francie, která, ač protestantka, chodila také do katolického kostela, jehož prostředím na pětiletého chlapce velmi zapůsobilo. Babička usilovala o usmíření křesťanů a návštěvy katolického kostela byly její cestou, jak toho dosáhnout. Už tehdy si malý Roger uvědomoval určitý rozpor, který se celým svým životním dílem snažil později překlenout. K tomu mu dopomáhala další praktická zkušenost: život třináctiletého studenta trávícího určitý čas u chudé katolické vdovy, u níž se seznámil s životem praktikující katolíčky i katolickou bohoslužbou. Na prahu dospělosti onemocněl tuberkulózou a jeho zdravotní stav byl tak špatný, že se připravoval na smrt. Pomohlo mu vysokohorské prostředí, tehdy jediný lék na smrtelnou nemoc. Na přání otce odešel ve 20 letech studovat na kněze a léta 1937 – 1940 strávil na studiích v Lausanne a Štrasburku. V kartusiánském klášteře La Valsainte ho nadchla modlitba zdejších mnichů. Rozhodl se, že založí modlitební bratrstvo. Počátek realizace jeho snu začíná v burgundské vesničce Taizé (asi 10 km od staroslavného kláštera Cluny), kde kupuje výhodně starší dům od paní de Brie. Taizé leží pár kilometrů od demarkační zóny. Roger tu přijímá válečné uprchlíky, ale před postupující německou armádou je donucen r. 1942 k odchodu. Zpět se vrací v r. 1944 a po skončení války spo-

lečně s dvěma bratry navštěvuje blízký zajatecký tábor. Komunitu Taizé zakládá v roce 1949, kdy 7 bratří složilo sliby řeholní služby, čistoty a chudoby. K dispozici měli opuštěný katolický kostel, který jim na jejich žádost přidelil Angelo Giuseppe Roncalli, pozdější papež Jan XXIII. Taizé však není poustevnický řád, ale ekumenické bratrstvo. Bratři nemají majetek, žijí pod jedním vedením a na jednom místě. V roce 1952-53 píše Roger první verzi Řehole z Taizé. Už od 50. let pobývají bratři v malých komunitách u nuzných a trpících. V roce 1957 sem přicházejí první mladí lidé. Jejich další expanze donutila na návrh člena komunity, povoláním architekta, postavit Chrám smíření (1962), který byl postupně rozšiřován (1990-91). Dnes se do něj vejde až 5000 věřících (v době Velikonoc díky přístřeškům až 6000). Roku 1969 přichází do Taizé první katolický bratr, belgický lékař, jemuž to povolil kardinál Marty. Léta 1968 – 69 znamenají pro Taizé mnoho. Šedesátý osmý je znám svým neklidem a kvasem (studentské nepokoje ve Francii, nepokoje v Mexiku, USA, Pražské jaro v ČSSR a jeho udušení invazními armádami). Roger iniciuje Koncil mladých, později se akce mění na Pout' důvěry na Zemi. Setkání mládeže probíhá v mnoha městech Evropy: Paříži, Barceloně, Londýně, Římě, Budapešti, Vídni, Mnichově a na dalších místech, světová setkání pak v Madre, Manile, Daytonu apod. V roce 1975 cestuje Roger po světě a navštěvuje také Matku Terezu (1976). Za svou činnost dostal řadu nejvyšších vyznamenání: Templetonovu cenu (jakási Nobelova cena za náboženství), Cenu Unesca za výchovu k míru (1988), Cenu Karla Velikého (1989), Cenu za humanitární nasazení univerzity Notre Dame v Indii (1996) a Cenu Roberta Schumanna (1999). Tragická smrt bratra Rogera 16. 8. 2005 ve 20.45 hod., kdy ho při večerní modlitbě několika bodnými ranami do krku zavraždila duševně vyšínutá žena z Rumunska, zasáhla celý svět a reagovaly na ni desítky osobností i světové agentury.

Roger vyvíjel velké úsilí o smíření křesťanů. V dějinách ekumenizmu se jedná o zcela výjimečnou osobnost. Rozdělení křesťanů je pro něj bolestné a skandální. Svou činností si získal mezinárodní věhlas a uchovával velmi přátelské vztahy s těmito papeži: Janem XXIII., Pavlem VI. a Janem Pavlem II., kterého navštěvoval ještě jako arcibiskupa krakovského.

O bratrovi Rogerovi se ne nadarmo říká, že je to protestant, který přijal plnost katolické víry. Zpočátku působení komunity nebyl problém s eucharistií. Podávala se protestantským bratřím při večeri Páně. Po příchodu katolických bratří však nastal problém, který Rogerovi pomohl částečně vyřešit papež Pavel VI. Na počátku 70. let mu povolil přijímání eucharistie v katolické mši svaté. Těm, kteří se z jakéhokoli důvodu nemohou eucharistie zúčastnit, se podává posvěcený chléb. Roger totiž oprávněně tvrdí, že jakýkoliv pokrok v ekumenismu souvisí s eucharistií. Od počátku apeluje na katolickou církev, aby umožnila co největšímu počtu věřících přístup ke stolu Páně. V Taizé nebylo možné tuto otázku řešit podle jednotlivých konfesí, ale komunita slaví každý den mši svatou s přijímáním eucharistie, katoličtí kněží slouží mše i v okolních kostelech.

Klade závažnou otázku: „Je možné usmíření křesťanů bez toho, aby někdo musel zapřít svůj rodinný původ?“ Papež by se podle něho měl starat o spravedlnost ve světě i církvi, aby byl vnímán nejen jako zástupce katolíků, ale celého křesťanstva. Měl by rovněž usilovat o smíření křesťanů, aniž by museli zapřít své dědictví. Na pozvání navštěvuje r. 1970 v Konstantinopoli ortodoxního patriarchu Athenagora a ten souhlasí s vysláním ortodoxních mnichů do Taizé.

Bratr Roger pojmenoval také „bludné cesty“ cesty, které nevedou k jednotě křesťanů: Nezveličovat dějinnou stránku poutě církví, ale vytýčit body, v kterých se církve rozcházejí. Pragmatismus: Jednota není jen v charitě a sociální oblasti – to je

jakási přípravná část, ba ani sdružování se v boji proti ateismu a materialismu, neboť to odporuje lásce k bližnímu. Federalizace: Federativní forma uspořádání církví nedocílí hlubokou jednotu mystického Těla Kristova. Eschatologismus: Nestačí přijímat neviditelnou jednotu, která by se měla projevit až při příchodu Pána. Tento postup nebere ohled na pohoršení, které vyvolává nejednotnost křesťanů. Administrativní sjednocení: Jde o výraz netrpělivosti. Je pochybné sjednocovat církve, když se k tomu nedospěje organicky. Neslučitelné s ekumenizmem je také sektářství, sebestředné a nadřazující se, ale i integristy, tedy zaujímání bojovného postavení. Není to touha po pravdě a lásce, ale hájení toho, co se považuje za nedotknutelné duchovní dědictví.

Jednotu přivodí: a) dialog, b) čistota úmyslů, c) modlitba, d) trpělivost, e) chudoba podle ducha. Důraz klade Roger rovněž na kontemplaci, čin, spiritualitu zpěvů z Taizé, osobní angažovanost. Hlavní cestou k jednotě je však modlitba, dialog a smíření. Smířením nerozumí pouze urovnáním sporů mezi křesťanskými konfesemi, ale smíření mezi starou a mladou generací, mezi bohatými a chudými, severní a jižní polokoulí, augustinismem a tomismem. Prostředkem k tomu se má stát Boží slovo, tolik milované reformací, spiritualita ortodoxní církve a charisma eucharistie katolické církve. Tak se otevře tajemství pravdy. Ne náprávně proto Václav Havel o bratru Rogerovi řekl: „Bratr Roger byl pro mne jedním z duchovních pilířů sjednocujících se Evropy. Odešel tak muž, jehož význam v duchovním světě je nesporný.“

Od neděle 30. srpna do neděle 6. září 2015 se v Taizé uskuteční konference o příspěvku bratra Rogera k teologickému myšlení. Informace k tomuto setkání najdete na stránkách komunity www.taize.fr. Můžeme některé myšlenky označit za teologii bratra Rogera? Akademických teologických rozprav se neúčastnil. Ale mezi jeho přátele patřili také teologové. A vypracoval originální náhled, který je

patrný v jeho dílech, stejně jako v životě komunity a při setkáních mladých.

Protestantští, pravoslavní i katoličtí teologové z různých zemí osvětlí různé aspekty myšlenek bratra Rogera, které mohou přispět k teologickému zkoumání.

Konference je určena pro mladé teology do 40 let – studenty teologie, badatele i ty, kdo už jsou třeba několik let zapojeni do služby v církvi.

Po všech promluvách bude následovat půlhodinová diskuse a sdílení s účastníky.

DK

Neděle 30. srpna

Přijezd

19:00 večeře

20:30 večerní modlitba

Pondělí 31. srpna

8:15 ranní modlitba, potom snídání

10:00 příjem, biblický úvod a sdílení ve skupinkách

12:20 polední modlitba, potom oběd

15:30 Gottfried Hammann (Švýcarsko): Můžeme některé myšlenky označit za teologii bratra Rogera?

16:30 Silvia Scatenová (Itálie, Belgie): „Záležitost života a smrti“ – pokroky a strasti hledání jednoty

17:30 svačina

18:00 Rowan Williams (Velká Británie), předem nahráný příspěvek

19:00 večeře

20:30 večerní modlitba

Úterý 1. září

8:15 ranní modlitba, potom snídání

10:00 Vladimír Fedorov (Rusko): Bratr Roger, metropolita Nikodim a jednotu křesťanů

11:00 Michel Stavrou (Francie): Bratr Roger a jeho výzva k probuzení míst srdce: společné body mezi Taizé a křesťanským Východem

12:20 polední modlitba, potom oběd

15:30 Laurent Schlumberger (Francie): Je možné být protestant a zároveň mnich?

16:30 Beate Bengardová (Německo): Bratr Roger

a Paul Ricoeur. Cesty vzájemného teologického obohacení

17:30 svačina

18:00 Karen Scottová (Spojené státy): Žít a myslet Ježíše

19:00 večeře

20:30 večerní modlitba

Středa 2. září

8:15 ranní modlitba, potom snídání

10:00 Marguerite Lénová (Francie): „Nečekaný život“ – naděje ve skutcích bratra Rogera

11:00 Amélie Ekuéová (Togo, Švýcarsko): Žít zranitelnou skutečností lásky. Příspěvek bratra Rogera ke křesťanské etice

12:20 polední modlitba, potom oběd

15:30 Thomas Menampampil (Indie): Hledání hlubšího smyslu: náboženské tradice Asie a bratr Roger

16:30 Constantin Sigov (Ukrajina): Zranitelná důvěra a „nový zpěv“ z Taizé

17:30 svačina

18:00 Julija Vidovičová (Srbsko, Francie): Bratr Roger: život ve světle Písma

19:00 večeře

20:30 večerní modlitba

Čtvrtek 3. září

8:15 ranní modlitba, potom snídání

10:00 Job Getcha (Francie): Bratr Roger a modlitba srdce

11:00 Dimitra Koukourová (Řecko): Poselství Taizé mladým lidem

12:20 polední modlitba, potom oběd

15:30 José Oscar Beozzo (Brazílie): Z Recife do Alagoinhas: přítomnost Taizé na cestě brazilské církve k ekumenismu

16:30 Hermen Shastri (Malajsie): Ušlechtilá víra a podobnost společenství

17:30 svačina

18:00 Edwin Arrison (Jižní Afrika): Zápas s nadějí, boj se smířeným srdcem... pohled z Jižní Afriky

19:00 večeře

20:30 večerní modlitba

Pátek 4. září

8:15 ranní modlitba, potom snídání

10:00 Dorothea Sattlerová (Německo): Příspěvek bratra Rogera k teologickému myšlení

12:20 polední modlitba, potom oběd

15:30 workshopy

17:15 svačina

17:45 regionální setkání

19:00 večeře

20:30 večerní modlitba, po které následuje modlitba okolo kříže

Sobota 5. září

8:15 ranní modlitba, potom snídání

10:00 Walter Kasper (Německo, Itálie): Milosrdenství a cesta bratra Rogera k ekumenismu

12:20 polední modlitba, potom oběd

17:15 svačina

19:00 večeře

20:30 večerní modlitba se slavností světla

Neděle 6. září

8:45 snídání

10:00 eucharistie

Brýle pro Afriku

Jednou z charitativních činností, které v letošním roce realizuje Plzeňská komenda našeho Řádu, byla akce „Brýle pro Afriku“.

Všichni členové i zájemci o vstup do Řádu (postulanté) se zasloužili o sběr desítek nepoužívaných brýlí svých i od známých a příbuzných.

Velkou zásluhu měla naše členka Mgr. Mgr. Bc. Lenka Korpová, MLJ, která zaktivovala žáky 17. základní školy, na které vyučuje i děti z několika dalších škol, a to i MŠ.

Velké množství brýlí, které se podařilo zdarma získat, poputuje do Afriky prostřednictvím Plzeňského deníku a několika firem optického zaměření, které tyto aktivity každý rok zajišťují.

Jsm rádi, že náš Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského se zde v Plzni do této významné charitativní činnosti zapojil a budeme se i v příštích letech každoročně na akci „Brýle pro Afriku“ podílet.

VV

Nejen činnost Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského, Českého velkobailivku – Plzeňské komendy, ale také nevšední události v životě členů Plzeňské komendy v roce 2015

2.2.2015

Úspěšně dokončil další VŠ vzdělání (Mgr.) Petr Kunsch, jeho akademické tituly jsou od tohoto roku Mgr., Bc. Petr Kunsch, DiS., OLJ.

21.3.2015

Ve Stříbře vstoupila do stavu manželského Helena Veselá. Jejím manželem se stal Petr Kišš.

13.6.2015

Vstoupil do stavu manželského Mgr., Bc. Petr Kunsch, DiS., OLJ s MUDr. Andreou Božovskou v katedrále sv. Bartoloměje v Plzni (oddávajícím byl Otec PhDr., Mgr. Igor Bibko, CHLJ, SCR LJ).

VV

Noc kostelů se promítá do života členů plzeňské komendy

Tak jako každoročně se členové Plzeňské komendy zúčastnili významné společenské akce „Noc kostelů“ v Plzni.

Tradičně se konala v kapli Hospice sv. Lazara v Plzni. Klienty, personál i návštěvníky Hospice přišli svým hudebním vystoupením potěšit mimo celou řadu dalších účinkujících Pešťákovi, dětský hudební soubor s nastudováním ekumenických písní. Obdivuhodné bylo to, že svým vystoupením zaujali zejména klienty Hospice, kteří byť už v pojízdném křesle nebo polohovatelném lůžku sledovali jejich účinkování s neskrývaným zájmem a až do úplného konce. V bohatém programu vystoupil i duchovní Hospice P. Jiří Barhoň s netradiční četbou ze svých úžasných povídkových knih „Jak zlý farář přejel hodného psa“ nebo „Princezna z pivovaru“. Jen málokdo by věřil tomu, že tento důstojný muž dokáže napsat tak velmi veselé a čtivé povídky ze života. A to ze života nejen duchovních. Čtené povídky obohatil svým přednesem i zajímavým úvodem o důvodu jejich vzniku. Hospic, který už svým posláním má svoji vážnou a důstojnou atmosféru, se při jeho projevu otřásl výbuchy smíchu a nadšeným potleskem.

V kostele sv. Mikuláše v Plzni, kde v kapli sv. Anny je oltář zasvěcen sv. Lazaru, byl rovněž připraven bohatý program duchovním Plzeňské komendy Otcem PhDr., Mgr. Igorem Bibkem, CHLJ, SCR LJ. Velmi zasvěceně mluvil nejen o historii a současnosti řeckokatolické církve, o úloze duchovních, ale i o historii samotného kostela, který jak prokazují současné archeologické výzkumy, sahá hluboko do dějin staré Plzně. Také připomněl, že na přilehlém hřbitově, kterému se také říká „Plzeňský Slavín“, jsou pochováni četní význační národní činitelé, jako je Josef Kajetán Tyl či Emil rytíř Škoda.

Členy Plzeňské komendy, kteří shlédli program připravený Otcem Igorem, uchvátilo zejména pak pěvecké vystoupení Mužského byzantského sboru při farnosti Najsvätejšej Trojice v Praze. Jejich originální pojetí liturgických písní zaujalo všechny příchozí. V době jejich vystoupení doslova kostel „prasal ve švech“.

Zveme Vás na pouť k Panně Marii Určické

kteřá proběhne v neděli 6. září 2015
v kostele sv. Jana Křtitele v Určicích od 11:00

Mši svatou bude celebrovat
novojiřský opat Marian Rudolf Kosík, Oprem.

Pout' je pod patronátem
Její Císařské Výsosti
arcivévodkyně
Ulriky Habsbursko – Lotrinské
a Dr. Michaela Macka.

www.urcice.cz

www.farnost-urcice.cz

www.msbailivlazarus.cz

VOJENSKÝ A ŠPITÁLNÍ ŘÁD
SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO
ČESKÝ VELKOBAILIVIK
PLZEŇSKÁ KOMENDA
STŘÍBRSKÁ DELEGACE

slavnostně otevírá
**SÁL
ŘÁDOVÉHO SETKÁVÁNÍ**
ve Stříbře na Masarykově náměstí č. 15

u příležitosti zvolení
J. E. dona Carlose Geredy y de Borbon, markýze z Almazanu
49. velmistrem sjednoceného Řádu dne 12. 9. 2008

Srdečně Vás zveme
na slavnostní otevření
dne 21. srpna 2015 v 15.00 hodin

Chev. Václav Voříšek, KLJ, CMLJ
Komtur Plzeňské komendy Vojenského
a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského